

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Τα λόγια των προφητών ήταν η χάρη του αγίου Πνεύματος, ενώ των μάντεων ήταν απάτη και ψευτιά!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Συνέχεια

από

εδώ:

<http://www.diakonima.gr/?p=509743>

Αλλά επειδή θυμήθηκα τις πηγές, εμπρός λοιπόν, ας ανεβούμε στη Δάφνη κι ας φέρωμε το λόγο στα κατορθώματα του μάρτυρα. Και βέβαια η επιθυμία σας είναι να διαλαλούμε περισσότερο τις ειδωλολατρικές ντροπές, γι' αυτό ας συνεχίσωμε να μιλάμε γι' αυτόν [τον αυτοκράτορα Ιουλιανό] κι ας μην του αξίζει.

Κι έπειτα όπου γίνεται λόγος για τους μάρτυρες εκεί υπάρχει ντροπή για τους ειδωλολάτρες. Ο βασιλιάς αυτός λοιπόν ανέβαινε στη Δάφνη και συχνά ενοχλούσε τον Απόλλωνα παρακαλώντας, ικετεύοντας, εκλιπαρώντας τον, να του δώσει κάποιο χρησμό για το μέλλον του.

Τι έκανε λοιπόν ο μάντης, ο μεγάλος θεός των ειδωλολατρών;

Οι νεκροί μ' εμποδίζουν, είπε, να λαλήσω, γι' αυτό σπάσε τα μνημεία, βγάλε τα οστά, πήγαινε τους σ' άλλον τόπο. Τι πιο ανόσιο πρόσταγμα μπορούσε να γίνη;

Ένας Θεός δίνει παράξενους νόμους που επιτρέπουν την τυμβωρυχία και βρίσκει νέους τρόπους για να διώχνονται οι ξένοι. Ποιος άκουσε ποτέ να διώχνονται οι νεκροί; Ποιος είδε σώματα άψυχα να τα προστάζουν ν' αλλάξουν τόπο, όπως επρόσταζε αυτός, ανατρέποντας από τη βάση τους τους κοινούς νόμους της φύσεως;

Γιατί νόμοι της φύσεως κοινοί για όλους τους ανθρώπους είναι, όποιον φεύγει από τη ζωή αυτή να τον κρύβουν στη γη και να τον παραδίνουν στον τάφο και να ξαναγυρίζη στους κόλπους της μητέρας όλων μας, στη γη.

Κι' αυτούς τους νόμους δεν τους μετακίνησε ποτέ ούτε Έλληνας, ούτε βάρβαροι, ούτε Σκύθης, ούτε άλλος κανείς πιο άγριος απ' αυτούς, αλλά τους σέβονται και τους τηρούν όλοι, κι' έτσι παραμένουν ιεροί και σ' όλους σεβαστοί.

Αλλά ο Θεός εκείνος έβγαλε το προσωπίο και στάθηκε αδιάντροπα απέναντι στα κοινά φυσικά διδάγματα. Μόλυσμα, λέει, είναι οι νεκροί. Δεν είναι οι νεκροί μόλυσμα, πονηρότατε Θεέ, αλλά η πονηρή διάθεση είναι βρωμιά.

Κι' αν πρέπει να πούμε κάτι παράξενο, οι ζωντανοί είναι περισσότερο γεμάτοι από κακίες από ότι των πεθαμένων τα σώματα είναι μολυσμένα. Γιατί εκείνα εκτελούν τα προστάγματα της ψυχής ενώ τούτα κείτονται ακίνητα και το ακίνητο και δίχως καμιά αίσθηση, είναι και από κάθε κατηγορία ελεύθερο.

Όμως εγώ τουλάχιστο ούτε των ζωντανών τα σώματα δεν θάλεγα πως είναι μολυσμένα από τη φύση, αλλά πάντοτε η πονηρή και διαστρεμμένη θέληση είναι υπεύθυνη για όλες τις κατηγορίες.

Δεν είναι το σώμα το νεκρό μόλυσμα, Απόλλωνα, αλλά το να κυνηγάς μια κόρη που θέλει να είναι φρόνιμη, και το να καταστρέφης τη σεμνότητα μιας παρθένας, κι' όταν αποτυχαίνης στην αδιάντροπη πράξη σου, να θρηνής*.

Αυτό αξίζει και κατηγορία και καταδίκη. Σε μας τουλάχιστον πολλοί προφήτες φανερώθηκαν, θαυμαστοί και μεγάλοι, και προφήτεψαν πολλά για τα μελλοντικά, μα ποτέ δεν πρόσταζαν όσους τους ρωτούσαν να ανασκαλεύουν τα οστά των νεκρών.

Ο Ιεζεκιήλ, στάθηκε κοντά σ' αυτά τα οστά κι όχι μόνο δεν εμποδίστηκε από αυτά αλλά και τα έντυσε σάρκες και νεύρα και δέρματα, και τα γύρισε πίσω πάλι στη

ζωή.

Κι' ο μέγας Μωυσής δε στεκόταν μόνο κοντά στα οστά των νεκρών, αλλά σήκωνε πάνω του ολόκληρο νεκρό, τον Ιωσήφ, κι' έτσι προφήτευε τα μελλοντικά. Και πολύ σωστά.

Γιατί τα λόγια τα δικά τους ήταν η χάρη του αγίου Πνεύματος, ενώ τα λόγια των μάντεων ήταν απάτη και ψευτιά που δεν μπορούσε πουθενά να κρυφτή.

Κι' ότι αυτά ήταν δικαιολογία και πρόφαση κι' ότι φοβόταν τον μακάριο Βαβύλα, είναι φανερό απ' όσα έπραξε ο βασιλιάς. Γιατί άφησε όλους τους άλλους νεκρούς και μετακίνησε εκείνο μόνο τον μάρτυρα.

Κι' είναι φανερό πως αν τον αποστρεφόταν, κι' αν δεν τα έκανε αυτά από φόβο, έπρεπε να προστάξει να κομματιάσουν τη λειψανοθήκη, να την πετάξουν στη θάλασσα, να την στείλουν στην έρημο, μ' ένα κάποιο τρόπο καταστροφής να την εξαφανίσουν.

Αυτό θάκανε αν ένοιωθε αποστροφή. Έτσι έκανε ο Θεός όταν μιλούσε στους Εβραίους για τα συχαμερά είδωλα των εθνών. Πρόσταξε να συντρίψουν τ' αγάλματά τους, κι' όχι να μεταφέρουν τα βρωμερά είδωλα από τα προάστεια στις πολιτείες.

* Υπαινιγμός σε μυθολογικό περιστατικό. Μ' αυτό ασχολείται ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος στον δεύτερο λόγο του για τον Ιερομάρτυρα Βαβύλα.

Απόσπασμα από τον Α' λόγο, «Εις τον Άγιο Μάρτυρα Βαβύλα», του αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, από την έκδοση «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα», τόμος Πέμπτος, τα «Εγκωμιαστικά Β'», των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφρασις, σχόλια Κων. Λουκάκης.